eBook

ROMAN 5

Assamese Bible Class

Pr.Valson Samuel

more details

Pastor.Benny
Thodupuzha
MOb: 9447 82 83 83

Pastor.Rajan Victor
Trivandrum
MOb:9495 333 978

Editing & Publishing

Amen TV Network
Trivandrum,Kerala
Mob : 999 59 75 980 - 755 99 75 980
www.amentvnetwork.com
Youtube : amentvnetwork

ৰোমীয়া ৭ অধ্যায়ৰ ১২ আৰু ১৩ পদটো পঢ়িব পাৰে। এই কাৰণে বিধান পবিত্ৰ, আজ্ঞাও পবিত্ৰ, ন্যায় আৰু উত্তম।তেন্তে যি উত্তম, সেয়ে মোলৈ মৃত্যুজনক হল নে? এনে নহওক। কিন্তু যি উত্তম, তাৰে পাপে মোত মৃত্যু সাধন কৰাৰ দ্বাৰাই যেন সেয়ে পাপ বুলি প্ৰকাশ পায়, আৰু আজ্ঞাৰ দ্বাৰাই পাপ যেন অতিশয় পাপ-পুৰ্ণ হয়, এই কাৰণে পাপহে মোলৈ মৃত্যুজনক হল। **(Romans 7:12-13)** ৰোমীয়াৰ ৫ অধ্যায়ৰ ১২ পদ এতেকে যেনেকৈ এজন মানুহৰ দ্বাৰাই পাপ,আৰু পাপৰ দ্বাৰাই মৃত্যু সোমাল, আৰু সকলোৱে পাপ কৰাত, সেই মৃত্যু সকলো মানুহলৈকে ব্যাপি গল।**(Romans 5:12)** তেতিয়া এইটোৱেই তেওঁৰ নিয়ম। আমি ঈশ্বৰৰ বাক্যক লৈ প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰা উচিত নহয়। যেতিয়া ইয়াত এটা ব্যৱস্থা হিচাপে লিখা হয়, তেতিয়া ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে বিশুদ্ধতা, বিশুদ্ধতা, আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে প্ৰেৰণাবোৰে এইদৰে লিখিছিল, ইয়াত অধ্যয়ন কৰাৰ সময়ত আমাক ব্যৱস্থাৰ অপৰাধ নহয় বুলি কোৱা, মৃত্যুৰ কাৰণ হ'ল পাপ। আমি আগৰ শ্ৰেণীত ভবাৰ দৰে, যদি আমি আত্মাৰ অবিহনে আজ্ঞা লাভ কৰো, তেন্তে ই জীৱনলৈ নাহিব। কিন্তু সকলো শাস্ত্ৰ পবিত্ৰ। ছয়ষষ্ঠি পুথিৰ সকলো নীতিয়েই ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা। তেতিয়া আমি আমাৰ ভিতৰত থকা সেই দুটা সত্যক সামৰি লোৱা উচিত। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায়ৰ ১২ বাক্যটোৱে আমাক কয়। এই কাৰণে বিধান পবিত্ৰ, আজ্ঞাও পবিত্ৰ, ন্যায় আৰু উত্তম। **(Romans 7:12)** কিন্তু প্ৰথম কথাটো হ'ল আমি যদি আত্মাৰ মাজলৈ নিদিওঁ, তেন্তে আমি ইয়াৰ দ্বাৰা উপকৃত নহ'ম। আমি পৰৱৰ্তী অধ্যায়বোৰত শিকি অহাৰ দৰে পাপ ঈশ্বৰৰ জীৱনত ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ প্ৰতি বাধাস্বৰূপ। যদি তেওঁ এজন কামুক ব্যক্তি, তেন্তে তেওঁ ব্যৱস্থাটোৰ অধীনত থাকিব নোৱাৰে। ঈশ্বৰৰ বাক্যটো নম্ৰ হ'ব নোৱাৰে, গতিকে আজিকালি প্ৰতিটো বিজ্ঞানে সেইটো কৰে কাৰণ আমি শৰীৰত থাকিব লাগিব। জীৱনে পাপৰ বাবে মৰিবলৈ ভাল নাপায়। গতিকে আজি এইটোৱেই সমস্যা। ৰোমীয়াৰ ৭ অধ্যায়ৰ ১৪ পদ পঢ়ক। কিয়নো বিধান যে আত্মিক,তাক আমি জানো; কিন্তু মই হলে মাংসিক,আৰু পাপৰ অধীনলৈ বিক্ৰীত।**(Romans 7:14)** পৰৱৰ্তী কথাটো আমাক প্ৰেৰণা দিয়া হৈছে যে শিশুৰ ব্যৱস্থাটো আধ্যাত্মিক। নীতিটো হ'ল যাৰ পৰা আমি জানো। যদি আমি আধ্যাত্মিকতাত প্ৰৱেশ কৰিব বিচাৰো, তেন্তে ই আমাৰ অধিকাৰ হ'ব লাগে, ই কেৱল আত্মাৰ মাজেৰেহে আহিব পাৰে। যদি আমি আত্মা আৰু সত্যৰে ঈশ্বৰক আৰাধনা কৰিবলগীয়া হয়, তেন্তে আমি নিজৰ ভিতৰত পুনৰ জন্ম ল'ব লাগিব, সত্যৰ আত্মাৰ সমাধান হ'ব লাগে। এই প্ৰাৰ্থনা যি ঈশ্বৰৰ সন্মুখত

অহা আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰৰ পৰা উৎপত্তি হয়। আহকচোন হাত চাপৰিৰে নমস্কাৰ কৰো আৰু সকলো ধুনীয়া দেখা যাব, কিন্তু আত্মাৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা উপাসনা কেৱল ঈশ্বৰৰ সন্মুখতহে যাব পাৰে। কাৰণ যোহনে ৪ অধ্যায়ৰ ২৪ পদত কৈছে, ঈশ্বৰেই আত্মা, আৰু তেওঁৰ ভজনা কৰাবিলাকে আত্মাৰে আৰু সত্যেৰে তেওঁৰ ভজনা কৰিব লাগে। **(John4:24)** সেইটোৱে, ঈশ্বৰ হৈছে আত্মা। বাকীখিনি কেৱল বাহ্যিক পৰিৱেশন। ৰোমীয়াৰ ৭ অধ্যায়ৰ ১৪ পদ পঢ়ক। কিয়নো বিধান যে আত্মিক,তাক আমি জানো; কিন্তু মই হলে মাংসিক,আৰু পাপৰ অধীনলৈ বিক্ৰীত।**(Romans 7:14)** গতিকে আমাৰ বাবে জীৱিত অৱস্থাত উপলব্ধ নহয়, মনত ৰাখিব। পুৰণি নথিখন আৰু পুৰণি মানুহটোও ওলাই যাব লাগে। ইয়াৰ বাবে আমি নিজকে ঈশ্বৰৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰিব লাগিব। আমি যেতিয়া সমৰ্পণেৰে ঈশ্বৰৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰোঁ তেতিয়াহে ঈশ্বৰৰ বাক্য আমাৰ মাজত জীৱনৰ বিধান হিচাপে লিখা হ’ব পাৰে। যেতিয়া তেওঁ মৃত্যুবৰণ কৰে, বা যেতিয়া সেই মৃত্যুৱে আমাৰ মাজত কাম কৰে, তেতিয়াহে আমি আত্মাৰ আজ্ঞাকাৰী হ’বলৈ খোজ দিওঁ। যেতিয়া আমি বাপ্তিস্ম লওঁ, আমাৰ শৰীৰ আগৰ দৰেই হৈ পৰে। অৰ্থাৎ ইচহাকৰ প্ৰতিজ্ঞাত বংশৰ জন্ম হয় আৰু ইছমাইল তম্বুত, এজন ভাল মূৰ্খ। তেতিয়া তেওঁ আৰু দাসীক বাহিৰলৈ দলিয়াই দিব লাগিব। পুৰণি নথি-পত্ৰ, পুৰণি নিয়ম, পুৰণি কাৰ্যসূচী। তদুপৰি শৰীৰ, আমাৰ মানৱ মানুহ, ক্ৰুচত দিয়াৰ যোগ্য। ই এক শিক্ষণ প্ৰক্ৰিয়া। আমি যেতিয়া ব্যৱহাৰিক স্তৰত চিন্তা কৰো তেতিয়া এদিনতে নহয়। ইয়াতেই আমি আধ্যাত্মিকভাৱে অনুশাসিত জীৱন যাপন কৰিব লাগিব। আত্মাত অতি নিয়মিতভাৱে জীয়াই থকা এটা জীৱন নিশ্চয় আছে। প্ৰাৰ্থনা এটা জীৱন হ’ব লাগে, বাক্যই আত্মাত লাভ কৰা বাক্যৰ অধ্যয়ন। তাৰ বাবে আমি দৈনিক নিজকে উৎসৰ্গা কৰিব লাগিব। জমা দিয়াটোৱেই হৈছে প্ৰতিদিনে যি হয়। কাৰণ যেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক বাক্যত লুকাই থকা প্ৰতিটো প্ৰকাশ দিয়ে, তেতিয়া আমি হঠাতে প্ৰভুৰ চৰণত পৰি যাওঁ। তেতিয়া আমাক সোধা হ’ব যে আজি ৰাতিপুৱা আমি যেতিয়া তেওঁৰ আগত আছিলো তেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক কিবা প্ৰকাশ দিছিল নেকি? এটা শব্দই আমাৰ লগত কথা পাতিলে নেকি? যদি ই কেৱল একো নোহোৱাকৈ এটা অনুষ্ঠান হয়, তেন্তে আমি এটা পুৰণি নথিত পৰি আছো। প্ৰকৃত উন্নয়ন হোৱা নাই। গতিকে আমি যদি আধ্যাত্মিকতা লাভ কৰিব বিচাৰো তেন্তে আমি আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰখনত খোজৰ পিছত খোজ আগবাঢ়িব লাগিব। ইয়াত পাঁচনিয়ে প্ৰকাশ কৰিছে যে তেওঁ যিটো আধ্যাত্মিক কিন্তু সম্ভৱ নহয়, সেইটো পাবলৈ আকাংক্ষা কৰে, কাৰণ সেয়া শাৰীৰিক। কাৰণ ই উন্মোচনকাৰী। ঈশ্বৰৰ বাক্য, নীতি আধ্যাত্মিক। ব্যৱস্থা শব্দটো তাত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰৰ আজ্ঞা, কিন্তু মই শাৰীৰিক। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৪ পদত কৈছে:

কিয়নো বিধান যে আত্মিক,তাক আমি জানো; কিন্তু মই হলে মাংসিক,আৰু পাপৰ অধীনলৈ বিক্ৰীত।(Romans 7:14) পোন্ধৰ বাক্য কাৰণ মই যি সাধন কৰোঁ,তাক নাজানো; কিয়নো মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে আচৰণ নকৰোঁ; কিন্তু যিহকে ঘিণাওঁ, তাকে কৰোঁ।(Romans 7:15) আমাৰ জীৱনত বহুতো পাপ আমাৰ অজ্ঞাতে ঘটে, আমি নাজানো। আমি প্ৰতিদিনে অনুশীলন কৰি আছো। আমি ইয়াৰ বিষয়ে নাজানো। আমি যেতিয়া কাৰোবাক দোষ দিওঁ তেতিয়া আমি নাজানো যে সেয়া পাপ। আমি সহজেই তেওঁলোকক বিচাৰ কৰি দোষ দিওঁ। সাধাৰণতে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ এইটো এটা ডাঙৰ প্ৰৱণতা। আমি যেতিয়া প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ বহি থাকোঁ, তেতিয়া আমি ঈশ্বৰক অনুৰোধ কৰোঁ যে আমাক সেই একাগ্ৰতালৈ লৈ যাওক। আমি সংসাৰিক বস্তুৰ ধ্যান কৰি বাক্যৰ ধ্যান কৰোঁ। সেয়াই পাপ। যেতিয়া ঈশ্বৰে প্ৰাৰ্থনাৰ বিষয়টো আমাক সোঁৱৰাই দিয়ে, তেতিয়া প্ৰাৰ্থনা নকৰাটো পাপ। আমি ইয়াক চমূৰেলৰ পুস্তকত পাওঁ। কিন্তু আমি নাজানো যে এইখনেই পাপৰ ক্ষেত্ৰ। পাঁচনিয়ে এই কথা ৰোমীয়াৰ ৭ অধ্যায়ৰ ১৫ পদত কৈছে। কাৰণ মই যি সাধন কৰোঁ,তাক নাজানো; কিয়নো মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে আচৰণ নকৰোঁ; কিন্তু যিহকে ঘিণাওঁ, তাকে কৰোঁ।(Romans 7:15) আমি তলৰ বাক্যটোত ইয়াৰ বৰ্ণনা কৰিছো। এই কামটো কৰক, এই কামটো নকৰিবা, আমি বাক্যৰ পৰা জানো, যে মইও মোৰ দৰে জীয়াই থাকিব নালাগিব। গতিকে ই অতি সহজ। ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাৰ লগত কথা পাতে, আমি সিদ্ধান্ত লওঁ। ঈশ্বৰৰ লগত সম্পৰ্কত থাকিব বিচাৰো। প্ৰাৰ্থনা। পাঁচ মিনিটৰ প্ৰাৰ্থনাই যথেষ্ট নহয়। ঈশ্বৰৰ লগত অধিক সময় কটাব লাগিব। কিন্তু তেতিয়া ব্যৱহাৰিক জীৱনত আমি নকৰোঁ, কৰিব পাৰিলেহেঁতেন জীৱনৰ শেষৰ সভাত মানুহে কি কি সিদ্ধান্ত লয়? কিন্তু এইটো কিমান দিনলৈ চলি থাকে? কাৰণ শৰীৰ, আমি তাৰ পৰা মুক্ত নহয়। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ১৬ পদত কৈছে: কিন্তু মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে যদি নকৰোঁ, তেন্তে বিধান যে উত্তম, ইয়াক স্বীকাৰ কৰোঁ।(Romans 7:16) ১৭ পদ- কিন্তু এতিয়া আৰু মই নহয়, মোত নিবাস কৰা পাপেহে তাক সাধন কৰিছে।(Romans 7:17) গতিকে এইটোৱেই তেওঁ পোৱা প্ৰকাশ। এয়া এক মহান প্ৰকাশ। অৰ্থাৎ মই যি ঘৃণা কৰো, মই যি বিচাৰো তাকেই কৰো। মই এই কাম কৰাজন নহয়, কিন্তু পাপ মোৰ মাজত বাস কৰে। পাপত ইমান শক্তি আছে। বাক্য জীয়াই থকাটো এটা বিতৰ্কিত কথা। ঈশ্বৰে এদন বাগিচাখন সৃষ্টি কৰিলে ইমান ধুনীয়া কৰি তুলিলে সকলো নিৰ্জন ভূমি সৌন্দৰ্য্যবৰ্ধন কৰিবলৈ আৰু সেইবোৰত বাস কৰিবলৈ ইয়াক পৃথিৱীত বাস কৰিবলৈ সৃষ্টি কৰা হৈছিল। কিন্তু ঈশ্বৰৰ লগত কেৱল তেওঁলোক নহয়। এটা সামূহিক। সেয়েহে এদন মাটিৰ এই অঞ্চলত ইয়াৰ বিশেষ স্থান আছিল। তাত যেতিয়া মানুহক ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু উপমাত সৃষ্টি কৰা হয়, তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হৈছে ঈশ্বৰ আৰু মানুহৰ সৈতে

সঙ্গতি বিচৰা। মোৰ বাবে এইখন বৰ ভাল প্ৰকাশন। সৰ্বশক্তিমান ঈশ্বৰে আমাক যিটো চূড়ান্ত উদ্দেশ্যৰ বাবে সৃষ্টি কৰিছে সেয়া হৈছে আমাৰ সৈতে সঙ্গতি কৰা। চয়তানে আমাক প্ৰতাৰণা কৰিলে কিন্তু ঈশ্বৰে সপ্তম প্ৰজন্মত আদমৰ পৰা হনোক গ্ৰহণ কৰিলে। এইদৰে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি সমৰ্পিত জীৱন, হনোকে ঈশ্বৰৰ কাষে কাষে চলিছিল। তেনেকৈয়ে লিখা হৈছে, কিন্তু যদি আমি আকৌ এবাৰ ভাবি চাওঁ, ঈশ্বৰ হনোকৰ লগত আছে। যেতিয়া হনোকে ঈশ্বৰৰ লগত খোজ কাঢ়ে, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পৰিকল্পনা, তাৰ আগতেও মানুহৰ লগত সঙ্গতি কৰাটো ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা আছিল। ঈশ্বৰ হনোকৰ লগত আছে। ঈশ্বৰ বিচাৰে। আমি এই কথা নোহৰ জীৱনতো দেখিবলৈ পাওঁ। আমাৰ অস্তিত্বৰ এটা ডাঙৰ প্ৰকল্প আছে, কাৰণ আমি ইয়াত আছো কাৰণ সেইদিনা নোহে জাহাজখন নিৰ্মাণ কৰিছিল। অন্যথা এই পৰিত্ৰাণৰ মহিমা আৰু আনন্দত অহাৰ কোনো সুযোগ আমাৰ নাই। কাৰণ সেই শিকলিৰ পৰাই প্ৰভু যীচুৰ জন্ম হৈছিল। আমাৰ ঈশ্বৰে আমাৰ ওপৰত যিবোৰ কাম অৰ্পণ কৰিছে, সেইবোৰ ইমান উচ্চ। যদি আমি কৰোঁ, তেন্তে সেয়া আমাৰ কৰ্ম নহয়, আমাৰ ইচ্ছা নহয়, ই আমাৰ সিদ্ধান্তৰ ওপৰত ঈশ্বৰে অৰ্পণ কৰা কাম নহয়। চিৰদিনৰ বাবে স্থায়ী হ'ব পৰা বস্তু হ'ব। অৰ্থাৎ ই অনন্তকাললৈ চলি থকা এক কৰ্ম হ'ব। ইমান সময়ৰ পাছতো যেতিয়া আমি অনন্তকাললৈ যাম তেতিয়াও আমি আমাৰ সকলো কাম দেখিম, যদি সেয়া ঈশ্বৰৰ দ্বাৰা দিয়া হয়। সেই সময়তো এনে ধৰণৰ গতিবিধিৰ পদ্ধতি থাকিব লাগে, যিবোৰ ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ বাবে উপকাৰী। তেতিয়া আমাৰ সেই মহান দৃষ্টিভংগী থাকিব লাগিব। তাৰ পিছত নতুন নিয়মত পিতৃ ঈশ্বৰ আৰু পুত্ৰৰ পবিত্ৰ আত্মাই আমাৰ মাজত বাস কৰে। আমাৰ মাজত বাস কৰিব বিচাৰে। পিতৃক ভাল পায় যদি আপুনি তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰে যাতে আপুনি চিৰকাল তেওঁৰ লগত থাকিব পাৰে। পিতৃ আৰু মই আহি তেনেকুৱাসকলৰ মাজত বাস কৰিম। আমি প্ৰৱেশ কৰা বাসস্থানৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থকাৰ সময়ত যিহোৱাই আমাক আজ্ঞা দিয়া এটা আজ্ঞা। বা পিতৃ আৰু পুত্ৰ আৰু পবিত্ৰ আত্মা আমাৰ মাজত বাস কৰে, আমি খ্ৰীষ্টত বাস কৰো আৰু খ্ৰীষ্ট পিতৃত বাস কৰে। এয়াই তাৰ ক্ৰম। যদি আমি খ্ৰীষ্টত আছো, তেন্তে আমি পিতৃত আছো, কাৰণ খ্ৰীষ্ট পিতৃত আছে। যোহন ১০ অধ্যায় ৩০ পদত কৈছে। মই আৰু সেই পিতৃ এক **(John 10:30)**। কিন্তু আজ্ঞা পালনেই ইয়াৰ ভিত্তি। যদি তেওঁলোকে এদনত আজ্ঞা পালন কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে তেওঁলোক তাতেই থাকিলহেঁতেন। কিন্তু যেতিয়া আজ্ঞা অমান্য কৰা হ'ল, তেতিয়া তেওঁ বাগিচাৰ বাহিৰত আছিল। প্ৰভু যীচুৱে মানিলে। যেতিয়া আমি ক্ৰুচত মৃত্যুৰ পৰ্যন্ত আজ্ঞাকাৰী হম, তেতিয়া প্ৰভুৱে আমাক হেৰুৱাই পেলোৱাখিনি ঘূৰাই দিব। যদি আমি ইয়াক আগবঢ়াই নিব লাগে তেন্তে আমি প্ৰভুৰ আজ্ঞা পালন কৰিব লাগিব। আজ্ঞাকাৰীতা হৈছে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত জীয়াই থকাৰ

প্ৰথম চৰ্ত, আজ্ঞাকাৰীতা কি? কিন্তু আমি পাপৰ সৈতে মোকাবিলা কৰিলে তাতেই আহোঁ। যেতিয়া আমাৰ দম্পতী হৱা আৰু আদমে পাপৰ সৈতে যৌন সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিছিল কিমান বুজিলে নাজানো। এই কথাৰ কোনো যুক্তি আছে বুলি মই বিশ্বাস নকৰো। কিন্তু পাঁচনিয়ে আঙুলিয়াই দিয়াৰ দৰে, যিটো পাপ সম্পৰ্কৰ সৈতে শেষ নহয়, সেই পাপ যিটো আমাৰ ভিতৰত বাস কৰে। ই এক ৰাজ্যত পৰিণত হৈছে য'ত সকলো মানৱতাই বাস কৰে। সেইবাবেই আমি ভাল কাম কৰিব বিচাৰো কিন্তু আমি নিবিচৰা বেয়া কাম আমাৰ ভিতৰৰ পৰাই আহে। কিন্তু এই সময়ত এনে নহয়, সাধাৰণতে আমি নিজৰ চৰ্তত জীয়াই থাকোঁ। তাৰ পিছত ৰোমীয়া ৭ অধ্যায়ৰ ১৮ পদ পঢ়ক, কিয়নো মই জানো যে, মোত, অৰ্থাৎ মোৰ মাংসত উত্তমতা বাস নকৰে; ইচ্ছা কৰিবলৈ মোৰ সমৰ্থ আছে, কিন্তু উত্তমতা সাধন কৰিবলৈ হলে নাই । (Romans 7:18) তেতিয়া আমাৰ শৰীৰত মঙ্গল বাস নকৰে। অৰ্থাৎ আদম আৰু হৱাৰ মাজত মঙ্গল বাস নকৰে। তেওঁ ভাল কাম কৰে যিবোৰ আমি মনত ৰাখিম। বহুত মানুহক সহায় কৰে। মই সদায় কোৱাৰ দৰে ইয়াৰ সকলোবোৰৰ আন উদ্দেশ্য আৰু স্বাৰ্থ আছে। আপুনি দেখিছে যে ভদ্ৰলোকজন হঠাতে বিস্ফোৰণ ঘটে আৰু সকলোবোৰ ভুৱা। খ্ৰীষ্টতেই আমি এই সকলোবোৰ গুণ লাভ কৰোঁ। এইটোৱেই আচল কথা। পাপৰ স্পৰ্শ সকলোতে আছে। কাৰণ এই পুৰণি মানুহজন সম্পূৰ্ণ পাপত আছে। আত্মা-মানুহ মৰিল আৰু তাৰ পিছত সেই আত্মাৰ ক্ষেত্ৰখনত, মনৰ ক্ষেত্ৰখন, বুদ্ধিৰ ক্ষেত্ৰখন, ইন্দ্ৰিয়ৰ ক্ষেত্ৰখন সকলো পাপৰ ক্ষেত্ৰ হৈ পৰিল। মন অশুভ হৈ পৰিছে, মন অসাৰ হৈ পৰিছে, মন অন্ধ হৈ পৰিছে, এইটোৱেই হ'ল পাপত, যেতিয়া মনটো ঈশ্বৰৰ পৰা আঁতিৰি গ'ল। আমাৰ বাবে এটা ডাঙৰ দিন। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ১৭ পদ পঢ়িলে কিন্তু এতিয়া আৰু মই নহয়, মোত নিবাস কৰা পাপেহে তাক সাধন কৰিছে।কিয়নো মই জানো যে, অৰ্থাৎ মোৰ মাংসত উত্তমতা বাস নকৰে; ইচ্ছা কৰিবলৈ মোৰ সমৰ্থ আছে, কিন্তু উত্তমতা সাধন কৰিবলৈ হলে নাই । কিয়নো যি উত্তমতালৈ ইচ্ছা হয়, তাক নকৰোঁ; কিন্তু যি মন্দলৈ মোৰ ইচ্ছা নাই, তাকেই আচৰোঁ।কিন্তু মোৰ ইচ্ছাৰ দৰে যদি নকৰোঁ, তেন্তে আৰু মই নহয়, মোত নিবাস কৰা পাপেহে তাক সাধন কৰিছে। (Romans7:17-20) গতিকে এই পদত পাঁচনিয়ে ইয়াত যি কৈছে সেয়া এক মহান আধ্যাত্মিক নীতি। কিন্তু যদি মই যি কাম কৰিব নিবিচাৰো, তেন্তে মই আৰু সেই কাম কৰা নাই, কিন্তু মোৰ মাজত বাস কৰা পাপটোৱেই কৰে। গতিকে ইয়াৰ ফ্লিপ চাইডটো হ'ল, যদি জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান এজন ব্যক্তিৰ মাজত বাস কৰে, তেন্তে সেয়া হৈছে বাস্তৱ যে খ্ৰীষ্টই আমাৰ মাজত বাস কৰে। যোহন ১৫ অধ্যায় ৭ পদত কৈছে। তোমালোক যদি মোত থাকা, আৰু মোৰ কথাও যদি তোমালোকত থাকে, তেন্তে যিহকে ইচ্ছা কৰা, তাকে খোজা,তাকে তোমালোকলৈ কৰা হব। (John15:7)

খ্ৰীষ্ট যে আমাৰ মাজত বাস কৰে তাৰ অৰ্থ হ'ল বাক্যই আমাৰ ভিতৰত জীৱনৰ আত্মাৰ নথি হিচাপে জীয়াই থাকিব লাগিব। এটা নীতি আছে যে পাপ থাকিলে আমি কৰিব নিবিচৰা কামটো নকৰো, গতিকে ইয়াৰ আদৰ্শ নীতিলৈ আহক। অৰ্থাৎ যদি জীৱনৰ আত্মাৰ নীতি আমাৰ মাজত বাস কৰে, তেন্তে আমি ক'ব পাৰো যে মই কৰা ভাল কামবোৰ যিহোৱাৰ বাবেহে, মোৰ বাবে নহয় মোৰ ভিতৰত বাস কৰা জীৱনৰ বাক্য। কিমানজনে এই কথা বুজিলে? আমি সেই জীৱনলৈ যাব লাগিব। বাকী সকলো কাম আমাৰ দ্বাৰা। ভাল কাম আৰু অন্যান্য কাম সকলো আমাৰ দ্বাৰা কৰা হয়। সি এনেকুৱা বেয়া কাম কৰি আছে আৰু মাজত ভাল কামো আছে, কিন্তু সকলোৰে গোপন উদ্দেশ্য আছে। কিন্তু জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান আমাৰ মাজত বাস কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা জানি ঈশ্বৰে সেই বিধান দিলে; যেতিয়া সেই পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত কাৰ্য্য আমাৰ যোগেদি আহে, সেই জীৱন, সেই ব্যক্তি, সেই আধ্যাত্মিক মানুহজনে কয় যে মই নহয়, কিন্তু মোৰ মাজত বাস কৰা জীৱনৰ বাক্যই এই কামটো মোৰ মাজত কৰে। মোৰ মাজত বাস কৰা জীৱনৰ বাক্য, মই মাত্ৰ এটা অট্টালিকা: জীৱনৰ বাক্যই কৰা কাম, মোৰ মাজত বাস কৰা সত্যৰ আত্মাই, ই আমাক প্ৰভুৰ জীৱনৰ বিষয়ে কয়। যোহনৰ শুভবাৰ্ত্তাৰ ১৪ অধ্যায়ৰ ১০ পদ, মই যে পিতৃত আছোঁ, আৰু পিতৃও যে মোত আছে, ইয়াক তুমি বিশ্বাস নকৰা নে? মই যি যি কথা তোমালোকক কওঁ, সেইবোৰ নিজৰ পৰা নকওঁ; কিন্তু পিতৃয়ে মোত থাকি তেওঁৰ কাৰ্যবোৰ সাধন কৰে। (John 14:10) এই অধ্যায়টোত নিজেই যি অঞ্চলত পিতৃ আৰু পুত্ৰ আমাৰ মাজত বাস কৰে, আনহাতে সত্যৰ আত্মাই আমাৰ জীৱনত বাস কৰে, সেই অঞ্চলটোৱে আমাক এটা সত্য কয়। এনে প্ৰিয়জন খ্ৰীষ্টত আৰু পিতৃ খ্ৰীষ্টত আছে: এইটো হৈছে মহান আজ্ঞাকাৰীতা। তেন্তে ইয়াত কি, তুমি বিশ্বাস কৰা নাইনে, যে মই পিতৃত আছো, আৰু পিতৃ মোৰ মাজত আছে? মই তোমালোকক যিবোৰ কথা কওঁ, মই নিজৰ হৈ কোৱা নাই, কিন্তু পিতৃয়ে মোৰ মাজত নিজৰ কাম কৰে। ঈশ্বৰৰ পুত্ৰই মানুহৰ পুত্ৰ হিচাপে আহি আমাৰ বাবে আদৰ্শ স্থাপন কৰিলে। আৰে পুত্ৰ, মই তোমাক কোৱা নাই যে মই তোমাক আৰু তাইক ইয়ালৈ লৈ গ'লোঁ, মই ইফালে সিফালে দৌৰাৰ কথা কোৱা নাই, বা মই বহি বহুত টোকা লিখিলোঁ বুলি কোৱা নাই। এই শব্দটো কওঁতে ই নিজৰ মতে নহয়। যোহন ১৪ অধ্যায়ৰ ১০ পদ পঢ়িলে, মই যে পিতৃত আছোঁ, আৰু পিতৃও যে মোত আছে, ইয়াক তুমি বিশ্বাস নকৰা নে? মই যি যি কথা তোমালোকক কওঁ, সেইবোৰ নিজৰ পৰা নকওঁ; কিন্তু পিতৃয়ে মোত থাকি তেওঁৰ কাৰ্যবোৰ সাধন কৰে। (John 14:10) গতিকে কোনে কৰিলে? সেই কামটো যীচু খ্ৰীষ্ট পৃথিৱীলৈ অহাৰ সময়ত হৈছিল। সেয়া কেনেকৈ হ'ল? আমি জানো যে তেওঁ আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি, আত্মাৰ পূৰ্ণতাত জীয়াই থাকে। আত্মাই যীচু খ্ৰীষ্টক

মৰুভূমিলৈ লৈ যায়। যেতিয়া তেওঁ সেই শব্দটো তাত ক’লে মথিৰ ৪ অধ্যায়ৰ ৪ পদ, তাতে তেওঁ উত্তৰ দি কলে,মানুহ কেৱল পিঠাৰেই নিজীৱ, কিন্তু ঈশ্বৰৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰত্যেক বাক্যৰেহে জীৱ ।এই বুলি লিখা আছে।(Matthew 4:4) ই নিজৰ মাজতে কোনো শব্দ নহয়, বাক্য আত্মাত ওলাই আহিল আৰু আত্মা তাত বাস কৰে। এয়াই সেই শক্তিৰ ৰহস্য। মথি ১২ অধ্যায় ২৮ পদত যেতিয়া যীচুৱে নিজৰ পৰিচৰ্যাত আচৰিত কাৰ্য্য কৰিছিল। কিন্তু মই যদি ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই ভূতক খেদাওঁ, তেন্তে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য অৱশ্যে তোমালোকৰ ওচৰ পালেহি।(Matthew 12:28) আমাৰ অধ্যাপকসকলে কোৱাৰ দৰে, অধ্যাপক আৰু ফৰীচী বা যিকোনো গোটৰ লোকেহে বাক্য শুনে। তেওঁ কৰ্তৃত্ব আৰু শক্তিৰে বাক্য ঘোষণা কৰে (মথি ৭:২৮,২৯) আমাক ইয়াৰ ৰহস্য দেখুৱাই, এইখিনিতে স্বৰ্গৰাজ্য পৃথিৱীত প্ৰকাশ পায়, যেতিয়া পিতৃৰ আত্মাই বাস কৰে আৰু আত্মাক নিজৰ কৰি লয় সকলো, আনকি তেওঁৰ অন্তৰ্নিহিত শৰীৰৰ ক্ষেত্ৰখনকো স্পৰ্শ নকৰাকৈ। শৰীৰৰ সামান্যতম স্পৰ্শ নোহোৱাকৈ স্বৰ্গীয় বৈ যোৱা। গতিকে ই এটা ডাঙৰ নথি। অৰ্থাৎ যেতিয়া ঈশ্বৰৰ বাক্য ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা আমাৰ অন্তৰ্নিহিত আৰু অধীন হ'ব, যেতিয়া আমি আত্মাৰ অধীন হ'ম, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মা বা আত্মাৰ দ্বাৰা ই এই পৃথিৱীত আমাৰ লগত যি কৰিব বিচাৰে সেয়া সম্পন্ন কৰিব, ইয়াত মানৱতাৰ সামান্যতম আভাস নাই, সকলো আধ্যাত্মিক হ’ব, আৰু সকলো স্বৰ্গীয় হ’ব। এনে সেৱাতহে এই সংসাৰিক মানুহ, এই অৱতাৰ মানুহজনেহে তেওঁক স্বৰ্গৰ পথলৈ লৈ যাব পাৰে। সেই সেৱা আজি আৰু সকলো সময়তে প্ৰয়োজন। বিশ্বাসৰ ওপৰত লওঁ আহক। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২১ পদত কৈছে: এতেকে যেতিয়া উত্তম কৰ্ম কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা হয়, তেতিয়া মন্দ মোৰ ওচৰত থাকে, এনে এটা নিয়ম পাইছো। (Romans7:21) এইটো এটা নথি। আমি আত্মা নোহোৱাকৈ আইন বা শৃংখলা দেখিবলৈ পাওঁ, কিতাপ আৰু শিলত লিখা আছে। ই আমাৰ ভিতৰত নাই, গতিকে ইয়াত জীৱন নাই বুলি কোৱা হয়। নথিখনত জীৱন আছে কিন্তু কিতাপত পৰি আছে, কাগজত পৰি আছে, শিলত পৰি আছে, তাত জীৱন নাই, আত্মাত জীৱন আছে। যোহন ৬ অধ্যায় ৬৩ পদত কৈছে। আত্মাইহে জীৱন দিওঁতা, মাংস একো উপকাৰী নহয়; মই তোমালোকক যিবোৰ কথা কৈছোঁ, সেই কথাই আত্মা আৰু জীৱন।(John 6:63) ইয়াত অশুভৰ নীতি হৈছে পাপৰ নীতি। আমি তাত কথা পাতি থকাৰ দৰে ইয়াৰ সবিশেষত নাযাওঁ। কাৰণ এতিয়া পাপৰ বিধান কি চাওঁ আহক। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২২ আৰু ২৩ পদ পঢ়িলে, কিয়নো মই আন্তৰিক পুৰুষৰ দৰে ঈশ্বৰৰ বিধানত সন্তুষ্ট হৈছোঁ;কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা, আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনে মোক বন্দী কৰা, এনে আন এটা নিয়ম অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখোঁ। (Romans 7:22-23)

তেতিয়া বুদ্ধিৰ নিয়ম শিলত লিখা নিয়ম, বাহিৰত থকা নিয়ম। ইয়াত প্ৰজ্ঞাৰ নীতি যে ই আভ্যন্তৰীণ নীতি বা বিবেক, ৰোমীয়া পুস্তক ২ অধ্যায়ত উল্লেখ আছে। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ১৪ আৰু ১৫ পদ, কাৰণ যেতিয়া বিধানহীন পৰজাতিবিলাকে স্বভাৱতে বিধানৰ কৰ্ম কৰে, তেতিয়া সেই বিধানহীনবিলাক তেওঁবিলাকৰ বিধান তেওঁবিলাকই হয়; তেওঁবিলাক এনেকুৱা মানুহ যে,তেওঁবিলাকে বিধানৰ কৰ্ম নিজ নিজ হৃদয়ত লিখা থকা দেখুৱাইছে; তেওঁবিলাকৰ বিবেকেও তাৰ সাক্ষ্য দিছে। **(Romans 7:14-15)** বিবেক—মনত সাক্ষ্য, তাৰ পিছত আমাৰ আত্মাত—আদিপুস্তক ২ অধ্যায়ৰ ৭ পদত, আৰু ঈশ্বৰ যিহোৱাই মাটিৰ ধূলিৰে মানুহ নিৰ্ম্মাণ কৰি, তাৰ নাকত ফুঁ দি, প্ৰাণ-বায়ু সুমুৱাই দিলে; তাতে মানুহ জীয়া প্ৰাণী হল **(Genesis 2:7)**। মন আত্মাত থাকে। তেতিয়া আমাৰ ভালৰ পৰা ভুল জানিব পৰা ক্ষমতা থাকে। আনহাতে, ভাল বেয়াৰ জ্ঞানৰ গছ ফুলি উঠে তেতিয়া আমাৰ ভিতৰতো সেই পৰিসৰৰ ভাল পথাৰ এখন থাকে। তেওঁলোকৰ মাজত মহাযুদ্ধ চলি আছে, এয়াই পাপৰ বিধান। ভাল বেয়াৰ জ্ঞান কওঁতে আমি মনত পেলাওঁ যে ভাল বেয়াৰ কোনো নাই। এইটো ভাল বেয়া, যিটো আন এখন নথিৰ দ্বাৰা বিচাৰ কৰা হয়। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আমি সঁচাকৈয়ে ভাল বেয়া বুজিব লাগিব। কিছুমান মানুহে এই কথা একেবাৰেই বুজি নাপায়। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আমি ভাল আৰু বেয়াৰ মাজৰ পাৰ্থক্য সৃষ্টি কৰিব লাগিব, বা জানিব লাগিব। কিন্তু ভাল বেয়াৰ বিষয়ে জ্ঞানৰ সেই ক্ষেত্ৰখনতো ইয়াৰ বুজি পোৱাৰ ক্ষমতা আছে। কিন্তু ই ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ লগত একমত নহয়। আজি যদি আমি পৃথিৱীখনলৈ চাওঁ, ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলেও ঈশ্বৰৰ বাক্যত এটা কথা কোৱাৰ বিৰোধী। এইটো সঠিক নহয়। কিয়? তেওঁলোকৰ ভিতৰত আন এটা নথি আছে। এইটোৱেই পাপৰ বিধান, তেওঁলোকে পাপৰ বিধানৰ দ্বাৰাই বস্তুবোৰ দেখে। ঈশ্বৰৰ মানুহে পৃথিৱীত থকাৰ সময়ত পৃথিৱীৰ বৰ্তমানৰ ব্যৱস্থাটোক যিদৰে চায়, সেয়া নিজকে শাৰীৰিক আধ্যাত্মিক বুলি দাবী কৰা ব্যক্তিক দেখাৰ পৰা পৃথক। কিন্তু এই সকলোবোৰৰ পৰা জাতি বেলেগ। কাৰণ ই আন এখন নথিৰ পৰা, পাপৰ নিয়মৰ পৰা তেওঁলোকে ভাল আৰু বেয়াৰ মাজত পাৰ্থক্য কৰে। আজি যদি আমি ইয়াক চাওঁ তেন্তে ই বাঢ়িছে। যদি আমি প্ৰগতিশীল সংবাদ মাধ্যমলৈ চাওঁ, প্ৰগতিশীলসকলৰ মতামত চালে তেওঁলোকে স্পষ্টকৈ দেখা পায় যে ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ বিপৰীত। আন্ধাৰক দিন আৰু দিনক আন্ধাৰ হিচাপে দেখা যায়। এই জ্ঞান গছৰ পৰাই ওলাই আহিছে। কিন্তু সকলোৰে ভিতৰত সঠিক আৰু ভুল জনাৰ পৰিসৰ আছে। ঈশ্বৰৰ উশাহৰ পৰা লোৱা হয়। ইয়াত বিবেকে এই কথা কৈছে। ৰোমীয়া পত্ৰৰ ৬ অধ্যায়ত লিখা আছে যে প্ৰজ্ঞাৰ বিধান আছে। **Law of the mind** ইংৰাজীত এনেকৈ লিখা হয়। মনৰ নথিপত্ৰ। ই সকলোতে উপস্থিত। পৃথিৱীত জন্ম

লোৱা প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ বুদ্ধিমত্তাৰ এটাই নীতি আছে। গতিকে ইয়াত পাঁচনিয়ে আমাক যি ক'ব বিচাৰিছে সেয়া হ'ল যে ই পাপৰ নহয়, কিন্তু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ মনৰ বিধান। কিন্তু আগতে কোৱাৰ দৰে জ্ঞানৰ গছতো জ্ঞানৰ তত্ত্ব। ই পাপৰ পৰা পোৱা নথি। কিন্তু আমি এতিয়া যি চিন্তা কৰি আছো সেয়া এই বুদ্ধিৰ দস্তাবেজত আছে। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৩ পদ, কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা, আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনে মোক বন্দী কৰা, এনে আন এটা নিয়ম অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখোঁ। (Romans 7:23) প্ৰজ্ঞাৰ নথি, পাপৰ শাসনৰ ওপৰত অশুভ নামৰ নথি এখন লিখা হৈছে। এইটোৱেই নেকি বেয়াৰ নীতি? পাপৰ বিধানৰ বন্দী, আপুনি মাত্ৰ পাপৰ মতবাদ নামৰ এখন নথি লিখিব লাগিব, যিটো ইমান দূৰলৈকে গৈছে। তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ মাজত যুদ্ধ। অৰ্থাৎ এই যুদ্ধ নৈতিক স্তৰত জীয়াই থকাজনৰ ভিতৰত। ভুল হ'লে হঠাৎ নিজকে দোষী অনুভৱ কৰে। তেওঁ জানে যে তেওঁ যি কৰি আছে সেয়া ভুল। কিন্তু তেনেকুৱা নহয় অৰ্থাৎ ঈশ্বৰৰ বাক্যক কোনো মূল্য নিদিয়া এটা গোট। যেতিয়া তেওঁলোকৰ ভিতৰত এটা থ্ৰেছহ'ল্ড পাৰ হয়, তেতিয়া এই অপৰাধবোধ নোহোৱা হৈ যায়। তেতিয়া তেওঁলোক আহে এক কঠিন, আশাহীন আমেজত। আমি জানো যে যদি আমি কোনো কথা আওৱাই কওঁ তেতিয়া প্ৰথমে গম পাওঁ যে সেইটো পাপ, দোষ, কিন্তু বাৰে বাৰে কৰিলে সেইটো হেৰাই যায়। কাৰণ আমাৰ মনৰ সেই এটা ক্ষেত্ৰ কঠিন। তেতিয়া আমি সেই পাপটো সহজ কৰি দিওঁ। এইটোৱে আমাক একোৱেই মনত পেলোৱা নাই, এইটো এটা অতি বিপদজনক অঞ্চল। ইব্ৰী পুস্তকৰ দশম অধ্যায়ত এই কথা কোৱা হৈছে। ইব্ৰী ১০ অধ্যায় ২৬ পদ, কিয়নো সত্যৰ জ্ঞান লাভ কৰাৰ পিছত যদি আমি ইচ্ছাকৃতভাৱে পাপ কৰি যাওঁ, তেন্তে পাপৰ বাবে আৰু কোনো বলিদান নাথাকে। (Hebrew 10:26) এয়া অতি বিপদজনক। এনে বহুতো পাপ আজি নিজকে ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি দাবী কৰাসকলে কৰি আছে। উদাহৰণ: আমাৰ জিভা, জিভাৰ ওপৰত আমাৰ কোনো নিয়ন্ত্ৰণ নাই। এতিয়া আমাৰ সেই দোষ নাই। ঈশ্বৰৰ বাক্যই কৈছে যে এজন ব্যক্তিৰ বিচাৰ কৰাটো এটা ডাঙৰ পাপ, যেতিয়া প্ৰভুৱে আজি আমাক উপদেশ দিয়ে, সাধাৰণতে আমাৰ কোনোৱেই সেই অপৰাধবোধ অনুভৱ নকৰে। আপুনি য'তেই যায় তাতেই অস্বীকাৰ [নেতিবাচক] কথা-বতৰা বেছিকৈ শুনা যায়। ই এক অতি বিপদজনক অঞ্চল। কাৰণ যেতিয়া আমি নেতিবাচক শব্দ কওঁ তেতিয়া সেই পৰিৱেশত নেতিবাচক আত্মা আহে [Negative Spirit] ঈশ্বৰৰ আত্মাই তাত কাম কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া যদি আপুনি সভা আৰম্ভ কৰাৰ আগতে কিছু সময় বহি 'নেতিবাচক কথা' মানে ইতিমধ্যে নেতিবাচক মনোভাৱেৰে ভৰা নে নহয় সেই কথা মানি লয়। তেতিয়া যেতিয়া তেওঁলোক সকলোৱে একেলগে বহি প্ৰাৰ্থনা কৰিব, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মাই তাত কাম কৰিব নোৱাৰিব।

আমাৰ সাধাৰণ ব্যৰ্থতা। ব্যতিক্ৰম ইতিমধ্যে আজিকালি অতি বিৰল। কাৰণ আমাৰ সমগ্ৰ সংবাদ মাধ্যম বিফলতাৰ মাধ্যম হৈ পৰিছে। কোনো ইতিবাচক খবৰ নাই। এইদৰে আমি এজন শত্ৰুতাপূৰ্ণ ব্যক্তিত্ব হৈ পৰো। সেইবাবেই যেতিয়া মই নেগেটিভ কওঁ, টিভি চাওঁ আৰু ইণ্টাৰনেট চাওঁ, এতিয়া হোৱাটছএপে সকলো মেছেজ আগলৈ পিছলৈ প্ৰেৰণ কৰি আছে। মই নাভাবো যে অহা সকলো বাৰ্তা ইতিবাচক বাৰ্তা। সকলোৱে ঐকান্তিকতাভাৱে পঢ়ে। পঢ়িলে পঢ়াৰ যোগ্য। বাইবেল পঢ়াৰ দৰে নহয়। বাইবেলখন যিমান পাৰি সোনকালে পঢ়া উচিত। দ্বিতীয়টো নহয় গতিকে আমি ইয়াক অন্তৰ্ভুক্ত কৰোঁ। আমি উপভোগ কৰো। আমি ব্যৱস্থাটো উপভোগ কৰা উচিত। কিন্তু আমি আনটোক উপভোগ কৰো। আশাকৰোঁ কাইলৈ ঘূৰি আহিব। তাৰ পিছত আমি চিন্তা কৰিব লাগিব যে আমি নেতিবাচক ভূখণ্ডত বাস কৰিছো নে নাই। আমাৰ ঘৰুৱা পৰিৱেশ নেতিবাচক নেকি? সদায় অপৰাধবোধ থাকে, সকলো অপৰাধবোধ। এইটো নেতিবাচক। পত্নীয়ে স্বামীক ভাল নাপায় আৰু পত্নীয়ে স্বামীয়ে যি কৰে সেয়া ভাল নাপায়। বহু ঘৰত হৃদয়ৰ লগত কথা নাপাতে। এতিয়া শিশুৰ ক্ষেত্ৰতো একেই কথা। কিছুমান ঠাইত কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালীক দেখাৰ শব্দ ন্যায়ৰ দৰেই হ'ব পাৰে। পিতৃ-মাতৃৰ বিৰোধিতা কৰা কোনো ন্যায় নাই [ধাৰ্মিক] আত্মাত। [বিদ্ৰোহী আত্মা]। যেতিয়া মাক-দেউতাকে কিবা এটা ভুল হৈছে বুলি ক'ব, তেতিয়া ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ক'ব, 'কি কথা কৈছে?' কোৱা হয়। শিশুসকলক কেৱল ধাৰ্মিক হোৱাৰ বাবেই নহয়, পিতৃ-মাতৃৰ সন্মুখীন হ'বলৈ সুযোগ দিয়া হৈছিল। এনে লাগে যেতিয়া মই ক'ৰবালৈ যাওঁ। গতিকে যদি আত্মাই কাম কৰিবলগীয়া হয়, তেন্তে আমি এনে এটা ক্ষেত্ৰ হ'ব লাগিব য'ত আত্মাই কাম কৰিবলগীয়া হয়। যদি [ঋণাত্মক] দুৰ্যোগ হয়, যদি ঐক্য নাই, যদি কোনো ইচ্ছা নাথাকে, তেন্তে ঈশ্বৰৰ আত্মাই তাত কাম কৰিব নোৱাৰে। ৰোমীয়াৰ ৭ অধ্যায় ৰ ২৩ পদ, কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা, আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনে মোক বন্দী কৰা, এনে আন এটা নিয়ম অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখোঁ। **(Romans 7:23)** এয়া আমাৰ সমস্যা। আমাৰ অংগবোৰত আন এটা নথি আছে। আমাৰ জিভাৰ ওপৰত আছে। সেয়েহে [নেতিবাচক] ইয়াৰ বিৰুদ্ধে কথা কয়। জিভাৰ ওচৰলৈ অহাৰ আগতে চকু আৰু কাণলৈ আহে। চকুৱে দেখা আৰু ভিতৰলৈ সোমাই যায়। কাণে শুনি ভিতৰলৈ সোমাই যায়। এইদৰে আমাৰ মগজুত সংৰক্ষিত তথ্যসমূহ তথ্যৰ ভিত্তি হৈ পৰে। যদি কাগজত এটা খবৰ ছপা কৰিবলগীয়া হয়, তেন্তে এটা খবৰ লাভ কৰিব লাগিব। বাতৰিটো ছপা কৰা ঠাইখনলৈ গ'লে প্ৰস্তুতকাৰক থাকিব। একেই কথাই বাতৰিৰ সৃষ্টি কৰে। ক'ৰ পৰা আহিছে সি? আমি জানো যে পৃথিৱীত বহুতো সংবাদ মাধ্যম আছে, সেই সংবাদ মাধ্যমত তেওঁলোকে গৰম খবৰ দেখিব। বা তেওঁলোকৰ হয়তো এনে মানুহ থাকিব পাৰে

যিয়ে তেওঁলোকক অৱগত কৰে। যেতিয়া তেওঁলোকে নিৰ্মাতাক দিয়ে, তেতিয়া সেই ব্যক্তিজনে সংগ্ৰহ কৰে আৰু বাতৰি বনাই দিয়ে। তেওঁলোকে ইয়াক প্ৰিন্ট কৰে বা আন কোনোবাই পঢ়ে। ইয়াক প্ৰিন্টিং প্ৰেছত ছপা কৰা হয়, কিন্তু আমি নাজানো যে পোৱা তথ্যসমূহ এটা মাধ্যম নে নহয়। গতিকে আমি ক'ৰ পৰা পাম? তেওঁ ইয়াত যি দেখিছে আৰু শুনিছে সেয়া আমাৰ ভিতৰলৈ সোমাই যায়। ইয়াত এটা প্ৰিন্টিং প্ৰেছ [প্ৰিন্টিং প্ৰেছ] আছে। 'মন'. আমাৰ মাজত এনেকৈ কাম কৰি আছে। তাৰ পিছত ভালকৈ কৰা হয় আৰু যেতিয়া সময় আহে, তেতিয়া জিভাই ইয়াক উলিয়াই আনে। ইয়াৰ ইতিবাচক দিশটো গীতমালা দ্বিতীয় অধ্যায়ত লিখা হৈছে। কথা নোকোৱাকৈয়ে মই বোবা হৈ বহিলোঁ। কিন্তু ইয়াত তেওঁক স্বৰ্গ হিচাপে দেখা যায়। দেৰিকৈ তেওঁৰ ওচৰলৈ আহে। তাৰ পিছত তেওঁ কয় যে মই মোৰ জিভাৰ লগত কথা পাতিলোঁ। এই জগতৰ কথা নকয়, স্বৰ্গীয়ই কথা কয়। ভিতৰৰ অন্তৰ্নিহিত সকলো তথ্য স্বৰ্গীয় হ'ব লাগে। যেতিয়া আমি প্ৰাৰ্থনাত থাকোঁ তেতিয়া আমি আমাৰ অন্তৰ্বাসক গ্ৰহণ কৰা উচিত। আমাক কোনে দিয়ে? সত্যৰ আত্মাৰ স্তম্ভ। তাৰ পিছত আমি কি বিচাৰো চাওঁ। অৰ্থাৎ তেওঁলোকে যি দেখিছে আৰু শুনিছে তাৰ পৰা অনুপ্ৰাণিত। যীচুৱে কৈছে যে মই ঘোষণা কৰো যে মই স্বৰ্গীয় আৰু মই দেখিছো আৰু শুনিছো। তেতিয়া যীচুৱে স্বৰ্গীয় অঞ্চলত কথা ক'লে। তাত যি দেখিলে আৰু তাত যি শুনিলে তাৰ জিভাৰ পৰা ওলাই আহিল। গতিকে আমাৰ জীৱনটো এনেকুৱা হ'ব লাগে। গতিকে আমি নেতিবাচক কথা-বতৰা এৰিব লাগিব। নেতিবাচকভাৱে পঢ়া বন্ধ কৰক। কি কৰিম নাজানো। কাৰণ ঈশ্বৰৰ সকলো দাসক তাৰ মাজত ৰখা হ'ব। Whatsapp ত যদি কিবা ডাঙৰ খবৰ আহে, তেতিয়া আপুনি সলনি কৰে। কাৰণ আমি ইয়াক আৰু নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰো। এই সকলোবোৰ আমাৰ নিয়ন্ত্ৰণত আছে। কিছুমান ব্লক কৰো। কিছুমানক নিয়ন্ত্ৰণ কৰক। কিন্তু কিছুমান নিয়ন্ত্ৰণৰ বাহিৰত। আমাৰ নিয়ন্ত্ৰণত নাই। তাৰ পিছত আমাৰ মনৰ ক্ষেত্ৰখনত এটা নথি। মনৰ সেই ক্ষেত্ৰতহে প্ৰকৃত জ্ঞানৰ স্থান হ'ব পাৰে। আমাৰ আত্মাৰ প্ৰতি ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ সৈতে সমান সঙ্গতি আৰু সঙ্গতি থাকিব লাগিব—যি ক্ষেত্ৰত আমাৰ মন নবীকৰণ আৰু ৰূপান্তৰিত হয়, সেই স্তৰত আমি আমাৰ মনটো ৰাখিব লাগিব। সেইবাবেই মনটো ভৰিব লাগে। তেতিয়াহে আমি প্ৰভুৰ দূত হ'ব পাৰিম। আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আমি স্বৰ্গৰ ছপাশাল। আমি স্বৰ্গৰ বাতৰি কাকত। পাঁচনিয়ে কৰিন্থীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰত এই কথা আমাক দেখুৱাইছে। আপুনি শব্দৰ দ্বাৰা লিখা এখন বাতৰি কাকত। শব্দটো লিখা বাতৰি কাকতখন তুমিয়েই হ'বা। ফিলিপীয়া ৪ অধ্যায় ৮ পদ পঢ়ক। শেষতে, হে ভাইবিলাক, যি যি সত্য,যি যি আদৰণীয়,যি যি ন্যায়,যি যি শুদ্ধ,যি যি প্ৰেয়,যি যি সুখ্যাতিযুক্ত, যি কোনো সদগুণ, আৰু যি কোনো প্ৰশংসা হওক, সেই সকলোৰে আলোচনা কৰা।(Philippians 4:8)

ইয়াত কোনো পৰস্পৰ বিৰোধী কথা কোৱা হোৱা নাই। সত্যটো হ'ল ঈশ্বৰৰ বাক্য ধাৰ্মিক। চিৰন্তন মহিমা গধুৰ বুলি ক'লে দেখা পাব লাগিব। অনন্ত মহিমাৰ ক্ষেত্ৰৰ পাঁচনিসকল ৰূপত দৃঢ়তাৰ কথা কয়। সকলো ধাৰ্মিকতা আৰু ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য শুদ্ধ নহয়নে? যিটোৰ প্ৰয়োজন নাই তাৰ ওপৰত উঠিব নালাগে। যি সকলো পবিত্ৰ আৰু সকলো সুখদায়ক। তেতিয়া যদি কিবা নেতিবাচক পাওঁ তেন্তে আমি আমাৰ সংশোধন হেৰুৱাম। ছল্ডাৰিং' এটা ভাল শব্দ। যদি আমি ভাই-ভনী হিচাপে মিলন ঘটাব বিচাৰো তেন্তে আমি ফেল'শ্বিপৰ কথা ভাবিব লাগিব। নহ'লে ভাই-ভনীৰ পাপৰ কথা ভাবিলে তেতিয়া সমস্যা হ'ব। তেতিয়াই 'এতিয়া' শব্দটোৱে কামত আহে। এজনে দুটা বা তিনিটা ভাল কথা ক'ব আৰু তাৰ পিছত চাৰিটা। মৰ্যাদাপূৰ্ণ কথাটো হ'ল আজিকালি [সুনাম] সম্পূৰ্ণ পৰস্পৰ বিৰোধী। আজি মৰ্যাদা ক'তো পোৱা নাযায়। কেতিয়াবা বাতৰি চাওঁতে সকলোবোৰ নেতিবাচক শব্দ। ভাল বস্তুটো নেদেখা, কিবা এটা গুণ বা প্ৰশংসাৰ কথা ভাবিব, সেয়াই হৈছে মনৰ পৰিৱৰ্তন। তেতিয়া তেওঁ আৰু অধিক সময় পৰম ঈশ্বৰৰ আগত থাকিব লাগিব। তদুপৰি আমি ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ লগত ভাল সংগ ৰখা উচিত, যিসকলে সদায় আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি থাকে। যদি ৰাজনীতি থকা মণ্ডলী হয় তেন্তে আমি ধাৰণাটো পাওঁ। যদি পৃথিৱীখন কথা কোৱা গোট হয় আমি অজ্ঞাতে সেই এটা চিন্তালৈ যাম। কাৰণ আমাৰ মাজত বহুত জ্ঞান প্ৰৱেশ কৰে। আমি পঢ়া পদটোলৈ উভতি আহোঁ। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৩ পদ, কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা, আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনে মোক বন্দী কৰা, এনে আন এটা নিয়ম অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখোঁ। (Romans 7:23) সেইবাবেই আমি এই নেতিবাচক কথাবোৰৰ প্ৰতি আগ্ৰহী, কাৰণ আমাৰ শৰীৰৰ অংগবোৰত পাপৰ নিয়ম আছে। আৰু যেনেকৈ আপুনি তলত পঢ়ি আছে আৰু মোক মোৰ অংগত থকা পাপৰ বিধানৰ লগত বান্ধি ৰাখে। তেতিয়া পাপৰ বিধান আমাৰ ভিতৰত আছে। আৰু মোৰ অংগবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনত মোক বান্ধি ৰাখে। বন্ধন মানে দাস। আপোনাৰ মৰ্ত্যৰ শৰীৰত পাপে আৰু ৰাজত্ব নকৰে তাৰ কামনা মানি চলিবলৈ। কামনাই অৱশেষত আমাক বন্দী কৰি লৈছে। আমি মাত্ৰ পাব লাগিব। সেই ইচ্ছাই আমাক বেলেগ দিশলৈ [দিশলৈ] লৈ গৈছে, ই আমাক দাসত্বত ৰাখিছে। ঈশ্বৰৰ বাক্য ঠিক নহয় কিন্তু আমি দাস। পাপৰ বিধানৰ দাস। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৪ পদত, হায়, হায়, মই কেনে দুৰ্ভগীয়া মানুহ! এই মৃত্যুৰ দেহৰ পৰা মোক কোনে নিস্তাৰ কৰিব?(Romans 7:24) মৃতদেহটো মৃত্যুৰ বলি হয়। হায় মই দুৰ্ভগীয়া মানুহ, মৃত্যুৰ উৎস পাপ। সেইবাবেই বাক্যই আমাক শিকাইছে যে আমি পাপৰ বাবে মৰিব লাগিব। মৰিবলৈ কেনেকুৱা? আমি জানো যে ক্ৰুচত আমি ঈশ্বৰৰ বশৱৰ্তী হ'বলৈ প্ৰৱেশ কৰোঁ।

বা আমি সেই সমৰ্পণ বাপ্তিস্মৰ জৰিয়তে এই জীৱনলৈ আহিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিওঁ। সঁচা আৰু তাৰ মতে আমি জীয়াই থকা উচিত। কিন্তু যদি আমি এই জীৱনলৈ আহিব লগা হয়, তেন্তে সেয়া কেৱল আত্মাৰ দ্বাৰাহে কৰিব পাৰি। বিচাৰে আমাক কেতিয়াও জীৱনৰ মাজেৰে পাৰ নকৰে। অৰ্থাৎ সেই সিদ্ধান্তবোৰ যি পৰিস্থিতিত লোৱা হয়, সেই পৰিস্থিতিয়ে আমাক কেতিয়াও সেই সিদ্ধান্তবোৰৰ বাস্তৱতালৈ লৈ নাযায়। গতিকে যেতিয়া আমি সেই সিদ্ধান্তত প্ৰৱেশ কৰোঁ, যেতিয়া আমি পুৰণি ব্যক্তিজনক কবৰ দিওঁ আৰু খ্ৰীষ্টত নতুন ব্যক্তি হিচাপে সেই সমৰ্পণলৈ আহোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ আত্মা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যইহে আমাৰ বাবে সেইটো সম্ভৱ কৰি তোলে। তেতিয়াহে আমি এই বাস্তৱত উপনীত হ'ব পাৰিম। বাইবেল অধ্যয়ন হৈছে বাইবেল পঢ়া কিন্তু সেই নিয়মটো, যদি আমি সেই শব্দটো জীয়াই থকা নাপাওঁ তেন্তে ই এটা প্ৰতাৰণা। সেই জীৱনক ক্ৰুচত দিয়া উচিত। বা আইনৰ সম্পৰ্কত আমি মৃত্যু হোৱা পৰিস্থিতি আমাৰ বাবে এক প্ৰৱঞ্চনা। অনুষ্ঠান এটা বিশ্বাসঘাতকতা। আমাৰ মাজত ই মৰিব লাগিব। একেদৰে পাপৰ অধীনস্থ শৰীৰে ইয়াৰ বাবে বহুতো আধ্যাত্মিক কাম কৰিব পাৰে। তেওঁ হয়তো সভালৈ অহাৰ পিছত ৰাজহুৱা সভালৈ গৈছিল, তেওঁ হয়তো শুভবাৰ্তা প্ৰচাৰলৈ গৈছিল যাতে তেওঁ বহুত কাম কৰিব পাৰে। কিন্তু সেইটোৱেই হৈছে শৰীৰ। তেতিয়া এনে শৰীৰ মৰিলেহে মৰিব পাৰে। তেতিয়া কয়িনৰ বলিদানত ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট নহ'লহেঁতেন। যেতিয়া আমি তাত আদিপুস্তকৰ ৪ অধ্যায়ৰ ৫ পদ পঢ়িলোঁ, কিন্তু কয়িনক আৰু তেওঁৰ উৎসৰ্গক হলে গ্ৰহণ নকৰিলে। (Genesis 4:5) ত্যাগৰ পিছত আহে। যজ্ঞ বা আধ্যাত্মিক অগ্ৰহ কৰাসকলে সেই যজ্ঞৰ পৰা লাভৱান নহয় যদিহে সেয়া শুদ্ধ নহয়। ত্যাগৰ কথা ভাবিলে তিনিটা বিষয় থাকে। আধ্যাত্মিক গ্ৰহৰ পুত্ৰ দুজন বলিদান, পুৰোহিত এলিয়েই বলিদান ব্যৱস্থাক ভৰিৰে গচকিছিল। তেওঁলোক পুৰোহিত। তেতিয়া তেওঁলোকৰ কি হৈছিল আমি জানো। তেতিয়া পুৰোহিতজন সঠিক মানদণ্ডৰ হ'ব লাগিব। বলিদান একেদৰেই হৈছিল: অব্ৰাহামে চৰাইটোক ফালি পেলোৱা নাছিল, কিন্তু সেই চৰাইটো বিপথে পৰিচালিত হৈছিল। দাসত্ব, তেতিয়া ত্যাগ কৰাটোও প্ৰয়োজনীয়। পৰিষ্কাৰ জন্তু হ'ব লাগে। এতেকে, হে ভাইবিলাক, ঈশ্বৰৰ সকলো কৰুণাৰ দ্বাৰাই মই তোমালোকক এই বিনয় কৰোঁ, তোমালোকে নিজ নিজ শৰীৰক জীৱিত, পবিত্ৰ, আৰু ঈশ্বৰৰ গ্ৰহণীয় বলিস্বৰূপে উৎসৰ্গ কৰা; এয়েই তোমালোকৰ যুক্তিসঙ্গত আৰাধনা। (Romans 12:1)। ৰোমীয়া ১২ অধ্যায়ৰ ১ পদত আমি দেখাৰ দৰে। মৃতদেহটো এটা ঘৰ। এই মন্দিৰত ঈশ্বৰৰ আত্মাই বাস কৰে। সেইবাবেই ইয়াক বিশুদ্ধভাৱে ৰাখিব লাগিব। আমি শিকি অহাৰ দৰে আমি আমাৰ শৰীৰৰ প্ৰতিটো অংগক ধাৰ্মিকতাৰ বাবে ঈশ্বৰৰ ওচৰত উপস্থাপন কৰিব লাগিব। বিশুদ্ধতা আৰু বিচ্ছিন্নতা পালন কৰিব লাগিব। মন্দিৰৰ ৰহস্য হ'ল পৰ্বতৰ শিখৰত আৰু

ইয়াৰ সকলো সীমাত পবিত্ৰ হ'ব লাগে। কেৱল মন্দিৰৰ ভিতৰৰ অংশই নহয় মন্দিৰৰ সীমাও পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তাত কোনো অবৈধ একো নাই। তেতিয়া পুৰোহিতজন একে স্তৰতে থাকে। পুৰোহিতক দেখা পালে মন্দিৰৰ লগত জড়িত সময় আৰু জীৱন। আমি যিহিষ্কেলৰ ভৱিষ্যদ্বাণীত দেখা মন্দিৰৰ বিষয়ে পঢ়াৰ দৰে, মন্দিৰ বহা অঞ্চলত পুৰোহিতসকলেও বাস কৰিছিল। হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু লেবীয়াসকলে সাক্ষাৎকাৰৰ তম্বুৰ চাৰিওফালে পুৰোহিত আছিল। তথাপিও তেওঁলোক ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত থাকে। ঈশ্বৰৰ চেকিনাৰ উপস্থিতিত অহৰহ বলিদান দিয়া এটা অঞ্চল হৈছে আবাস। পবিত্ৰ মন্দিৰত পূজা হয় আৰু এই ভক্তসকলে ইয়াৰ আশে-পাশে বাস কৰে। গতিকে পাহৰি নাযাব যে এটা ডাঙৰ নথি আমাৰ বিৰুদ্ধে। পাপৰ নিয়মটো হ'ল আমি ইয়াক যিমান পাৰো জানিব লাগে। লিখা আছে যে ই শৰীৰৰ ভিতৰত বাস কৰে। জীৱনৰ আত্মাৰ নিয়ম, যিয়ে পাপৰ নিয়মক ইমানেই জয় কৰে যে মূৰ তুলিব নোৱাৰে। জীৱনৰ নিয়ম যেতিয়া আমাৰ ভিতৰত লিখা থাকে তেতিয়াহে আমি জীৱনৰ নিয়ম অনুসৰি জীয়াই থাকিব পাৰো। কাৰণ আমাৰ শৰীৰৰ সম্পূৰ্ণ আৰোগ্যৰ লগে লগে আহে জিলিকনি। তেতিয়ালৈকে এই শক্তি ভিতৰত আছে, কিন্তু ই কেনেকৈ শক্তিহীন হ'ব পাৰে? যিমানখিনিলৈকে ই মূৰ তুলিব নোৱাৰে, আত্মাৰ জীৱনৰ নীতি হ'ল আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি চলা। কাৰণ সত্যৰ আত্মা আমাক দিয়া হৈছে। শক্তিৰে অন্তৰ্নিহিত মানুহক শক্তিশালী কৰক। আমাৰ আত্মা মানুহ এজন ভাল নিখুঁত মানুহ হ'ব লাগে। আমাৰ মন খ্ৰীষ্টৰ মন হোৱা উচিত। ইয়াক ৰক্ষা কৰিব লাগিব কাৰণ আমি পাপী জগতত বাস কৰোঁ। সাৱধান হওক মন্দিৰৰ পৰা সাৱধান। আমাৰ স্বাধীন ইচ্ছাৰ ক্ষেত্ৰখন ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসৰি হ'ব লাগিব। ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ দ্বাৰাই আমি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা বুজি পাওঁ। আমি আমাৰ জীৱন যাত্ৰাত যি কাম কৰোঁ সেয়া ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসৰি হ'ব লাগে। আমাৰ অনুভৱৰ স্তৰ ঈশ্বৰৰ ইচ্ছাত হ'ব লাগে। অৰ্থাৎ ঈশ্বৰে প্ৰকৃততে বিচৰা সকলোবোৰ সেই স্তৰলৈ নামি আহিব লাগিব। সকলোতে বিফলতা আছিল। এই অনুভৱৰ পৰাই কামনাৰ জন্ম হয়। আমাৰ কাম-কাজ আৰু অনুভূতিবোৰ আমি সচৰাচৰ কোৱাৰ দৰে কান্দি থকা নহয়, আমি যিটোৰ বাবে কান্দিব নোৱাৰো তাৰ বাবে কান্দো। তাৰ হুবহু বিপৰীত কাম কৰি। আৰু তেতিয়া আমি জানো যে আমাৰ শৰীৰৰ অংগবোৰত থকা পাপৰ বিধান যদি জয় কৰিব লাগে তেন্তে জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানেৰেহে জয় কৰিব পাৰি। প্ৰচুৰ জীৱন ই ইমানেই সীমিত যে আন কোনো জীৱনে ইয়াক ল'ব নোৱাৰে। জীৱনৰ আত্মাৰ নীতিত যেতিয়া আপুনি সেই প্ৰচুৰতাত থাকিব, তেতিয়া আপুনি পাপৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে আৱদ্ধ হৈ থাকিব। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দাসে বলিদানৰ সৈতে প্ৰাৰ্থনা কৰিলে, তেতিয়া এটা ডাঙৰ বজ্ৰপাত হ'ল। গোটেই ফিলিষ্টীয়া সৈন্যই পাপ দেখুৱাইছে। লিখা আছে যে এই সকলো ক্ষমতা

সীমিত কৰা হৈছে। তেতিয়া চমূৱেলৰ সময়ত কোনো যুদ্ধ নহ'ল। ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৪ পদত, হায়, হায়, মই কেনে দূৰ্ভগীয়া মানুহ! এই মৃত্যুৰ দেহৰ পৰা মোক কোনে নিস্তাৰ কৰিব?(Romans 7:24) ৰোমীয়া ৭ অধ্যায় ২৫ পদত, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। এতেকে মই আপোন মনেৰে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ, কিন্তু মাংসেৰে পাপৰ বিধানৰ দাস্যকৰ্ম কৰোঁ। (Romans 7:25): আপুনি ইয়াক মেজত ৰাখিব লাগিব। কিন্তু তাৰ পিছৰ কথাটো হ'ল ই ক্ৰমাগতভাৱে নহয়। পৰৱৰ্তী খণ্ডটো পঢ়োঁ আহক। নিদান মই মোৰ বুদ্ধিৰে ঈশ্বৰৰ নিয়ম ব্যৱহাৰ কৰো, কিন্তু মোৰ শৰীৰৰ লগত পাপৰ নিয়ম ব্যৱহাৰ কৰো। এয়া মিশ্ৰিত জীৱন, আত্মাৰ ক্ষেত্ৰখন এতিয়াও ইয়ালৈ অহা নাই। ইয়াত ঈশ্বৰৰ বিধান কেনেকৈ সেৱা কৰা হয়? কিছুমান নৈতিক মূল্যবোধ লিখা আছে যিয়ে কয় যে বুদ্ধিমত্তাই বুদ্ধিমত্তালৈ লৈ যায়, কিছুমান নিয়ম আছে। বিবেকে আমাৰ কথা শুনে, তাৰ পিছত আমি তাৰ আধাৰত পূজা কৰো। নতুন নিয়মৰ উপাসনা হৈছে আত্মা আৰু সত্যত উপাসনা। মনৰ পৰা পূজা নাই। আৰাধনা আত্মাত কৰা হয়, আৱেগৰ ক্ষেত্ৰত নহয়। মানুহৰ আত্মা, ঈশ্বৰৰ আত্মা। সত্য ক'বলৈ গ'লে সত্যৰ আত্মা, আত্মাই আমাক দিয়া জীৱনৰ বাক্য। সেই শব্দৰ ভিত্তিত ঈশ্বৰৰ আত্মাত ঈশ্বৰৰ আগত উপাসনা আহে। ই এটা জীৱন, কিন্তু ইয়াত আমি ইয়াক মিশ্ৰিত জীৱন হিচাপে দেখিবলৈ পাওঁ। ৰোমীয়ালৈ লিখা পত্ৰৰ ৭ অধ্যায় ২৫ পদ, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। এতেকে মই আপোন মনেৰে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ, কিন্তু মাংসেৰে পাপৰ বিধানৰ দাস্যকৰ্ম কৰোঁ। (Romans 7: 25) এই আকাৰৰ ঈশ্বৰৰ সন্তানৰ এটা বৃহৎ দল আছেনে? হয়তো, ঈশ্বৰৰ বাক্য, আৰাধনা বা পঢ়া বৌদ্ধিক পঠন। এটা গোটৰ বিষয়ে একো নাভাবে। তেওঁলোকৰ দুটা অধ্যায়ৰ পঢ়াৰ ব্যৱস্থা আছে। তেওঁ যে তাত থাকিব লাগে বা সেই অনুসৰি জীয়াই থাকিব লাগে তাৰ কোনো ধাৰণা নাই। মাত্ৰ এটা পঢ়ক। তাৰ পিছত যেতিয়া সকলো প্ৰাৰ্থনা আবৃত্তি হৈ যায় তেতিয়া ধন্যবাদ দিয়া হয়। ভগৱানক ধন্যবাদ জনাইছো। আমি বাইবেল পঢ়োঁ আৰু ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। আমি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হয়। যিসকলে প্ৰাৰ্থনা কৰে আৰু বাক্য নোপোৱাকৈ পঢ়ে, তেওঁলোকৰ ওপৰত ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট নহয়। ঈশ্বৰক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ কিছুমান আইন নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে আৰু সেই নিয়ম যেতিয়া সীমাৰ ভিতৰত থাকে তেতিয়া ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট হয়। গতিকে আমি সেই অঞ্চলৰ পৰা বৌদ্ধিকভাৱে বহু কাম কৰোঁ। এতিয়া আমি ৮ অধ্যায়লৈ আহিব লাগিব, তাত লিখা আছে, এজন আত্মাসম্পন্ন ব্যক্তিয়ে কেনেকৈ জীয়াই থাকিব লাগে। যদি আমি ৭ অধ্যায়লৈ আহি আবদ্ধ হৈ পৰো তেন্তে আমি আধ্যাত্মিক নহয়। ঈশ্বৰৰ এজন সেৱকে কৈছিল: বেছিভাগ পেন্টেকোষ্টাল সপ্তম অধ্যায়ত আবদ্ধ হৈ আছে। এতিয়ালৈকে একো ক'ব পৰা

নাই। এতিয়াৰ বাবে সেয়াই হ’ল। এতিয়া এটা বৃহৎ গোট সপ্তম অধ্যায়তো দেখা নাযায়। মানে এইটোৱেই বৰ্তমানৰ ধাৰা। সেই দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ পৰা তেওঁক স্পষ্টভাৱে দোষমুক্ত কৰা হৈছে নেকি সেয়া এটা ডাঙৰ প্ৰশ্নৰ চিন। মই এটা ধাৰণা এটাৰ বাবে এই কথা কৈছো। বাস্তৱে মাতিছে। তাৰ পিছত যেতিয়া আমি বাক্যৰ মহান সত্য, পবিত্ৰতা আৰু পৃথকতা বুজি পাওঁ! এয়াই জীৱন, ইয়াৰ অবিহনে সীমা ভাঙি যায়, আনকি মন্দিৰটোও নহয়, ই এক জীৱন যিটো পৃথিৱীৰ লগত বহুত জড়িত। বৰ্তমান পদ ত্যাগ কৰাৰ পিছত তেওঁ কি কৰিব সেয়া জানিব পৰা হোৱা নাই। কিন্তু আমি আমাৰ মন্দিৰক ৰক্ষা কৰা উচিত। যেতিয়া আমি সকলোৱে একেলগে বহি ধ্যান কৰি থাকোঁ, তেতিয়া আমি একেলগে ডাঙৰ হোৱাটো প্ৰয়োজন। শব্দটো যিমানেই দিওঁ সিমানেই শব্দটো শিকাওঁতে পাওঁ। কাৰণ ঈশ্বৰে মোৰ লগত কথা পাতিব কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে যিবোৰ আমি ইয়াৰ পৰা ওলাই আহিব পাৰো। যাৰ কথা ক’বলৈ গ’লে মই ইয়াৰ বাবে নিজকে উৎসৰ্গা কৰিম। আমি অনুগ্ৰহৰ অধীনত থাকিব লাগিব। এই উদাৰ জীৱন তেতিয়াহে লাভ কৰা হয় যেতিয়া কোনোবাই কৃপাৰ অধীনত থাকে, বিধানৰ অধীনত নহয়। যদি আমি কোনো কামৰ কামক অনুগ্ৰহ বুলি কওঁ বুলি অনুমতি দিওঁ, তেন্তে সেয়া অনুগ্ৰহৰ বাস্তৱতা নহয়। আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মই ঈশ্বৰৰ ধন্যবাদ কৰোঁ। এতেকে মই আপোন মনেৰে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ, কিন্তু মাংসেৰে পাপৰ বিধানৰ দাস্যকৰ্ম কৰোঁ। (Romans 7: 25) আমি ইয়াৰ সৈতে চিন্তা কৰিব লাগিব। আমি নিজকে প্ৰশ্ন কৰিব লাগিব: আমি পাপৰ বিধানক জয় কৰিবলৈ জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান লাভ কৰিছোনে? আমি পাপৰ বিধানক জয় কৰিবলৈ আত্মাৰ অনুসাৰে জীয়াই আছোনে? আত্মাৰ আজ্ঞাকাৰীতাৰ কথা আহিলে প্ৰথমে সচেতন স্তৰলৈ আহিব লাগিব। আমি ঈশ্বৰৰ আগত সিদ্ধান্ত ল’ব লাগিব। ৰাতিপুৱা যেতিয়া মই প্ৰাৰ্থনা কৰো, তেতিয়া মই ঈশ্বৰক, ঈশ্বৰক বিচাৰো, মোক আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থাকিবলৈ সহায় কৰক। মোৰ শৰীৰৰ সকলো অংগ ন্যায়ৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰি দিওঁ, পিতৃ, মোক কোনো অন্যায় দেখিবলৈ নিদিব। মোক কোনো অন্যায় কথা শুনিবলৈ, ক’বলৈ বা অনুকৰণ কৰিবলৈ দিয়া হোৱা নাই। অনুমতি নিদিব। অন্যায়ৰ পথাৰলৈ যাবলৈ নিদিব। মোক পৰীক্ষাত নপৰাকৈ মোক দুষ্টৰ পৰা আঁতিৰাই ৰাখিব লাগে। তেতিয়া জমা দিয়া হ’ব লাগে। মোৰ মনটোক অপ্ৰয়োজনীয়ভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ নিদিব। তাৰ পিছত ফিলিপীয়া ৪ অধ্যায়ৰ ৮ পদত, শেষতে, হে ভাইবিলাক, যি যি সত্য,যি যি আদৰণীয়,যি যি ন্যায়,যি যি শুদ্ধ,যি যি প্ৰেয়,যি যি সুখ্যাতিযুক্ত, যি কোনো সদগুণ, আৰু যি কোনো প্ৰশংসা হওক, সেই সকলোৰে আলোচনা কৰা।(Philippians 4:8) হে প্ৰভু, মোৰ মনটোক এই সকলোবোৰ চিন্তা কৰাত সহায় কৰক। এইদৰে আমি সচেতন হওঁ, আমাৰ শৰীৰৰ

সকলো অংশই আমাক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থকাৰ চেতনা দিয়ে। ইয়াৰ অবিহনে জীয়াই থাকিলে আমি কেতিয়াও বাস্তৱত উপনীত নহ’ম। আমি নিৰ্ধাৰণ কৰা এটা নৈতিক মানদণ্ড আছে। বা আজি আমি দেখা গীৰ্জাৰ মানদণ্ড [মণ্ডলী]। তাতহে যাব পাৰি। স্বৰ্গীয় আজ্ঞা [স্বৰ্গীয় আজ্ঞা] হ’ল যেতিয়া কোনোবাই ইয়াক চাবলৈ আৰম্ভ কৰে অ’! ঈশ্বৰে এইটোৱেই বিচাৰে নেকি? তাতেই ভক্তি জীৱনৰ কাম আহে।তাৰ বাবে লক্ষ্য ৰাখক। ইব্ৰী ১২ পদ ২ পদত কোৱাৰ দৰে আমি পূৰ্ণতাৰে যীচুৰ ওচৰলৈ চাওঁ, যিজন বিশ্বাসৰ নেতা আৰু শেষকাৰী। প্ৰভু যীচু মানুহৰ পুত্ৰ হিচাপে আহি সম্পূৰ্ণৰূপে জীয়াই থাকিল। তেওঁ সম্পূৰ্ণ আজ্ঞাকাৰী হৈ পিতৃৰ বাবে নিজকে বলিদান দিলে। তাত নিখুঁততা দেখা যায়। যীচুৰ যোগেদি আমি এনে এক জীৱন দেখিবলৈ পাওঁ য’ত মানুহ সঁচাকৈয়ে সিদ্ধ। আমি ইয়াক ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ জৰিয়তে চাব লাগিব। ইয়াতেই আমি পবিত্ৰ আত্মাৰ বশৱৰ্তী হৈ আছো। আমি এই কথা সুধিব লাগিব। মই যীচুক চাব বিচাৰো। মই আদিৰে পৰা যীচুৰ জীৱন জানিব বিচাৰো। সেইখিনিতে আমি বিচাৰি আছো। বাক্যৰ দ্বাৰা প্ৰভু যীচুৰ সন্ধানত যাত্ৰা। তেওঁৰ জীৱন, তেওঁৰ মতবাদ, তেওঁৰ পৰিচৰ্যা যি আমাৰ মনত নাই, সেয়া হৈছে আত্মাত তেওঁৰ প্ৰকাশ। ইয়াতেই আমাৰ আধ্যাত্মিক লক্ষ্য সংঘটিত হয়। আজিৰ স্বাভাৱিক দিশটোলৈ চালে আধ্যাত্মিক লক্ষ্য নাই। পৰিত্ৰাণ পাওক, বাপ্তিস্ম লওক আৰু স্বৰ্গলৈ যাওক। তেতিয়া মই পৃথিৱীত আৰামত জীয়াই থাকিব বিচাৰো। তাৰ পিছত গীৰ্জালৈ যাওক। এয়া সকলোৰে লক্ষ্য। ঈশ্বৰৰ সন্তান সকলোতকৈ ওপৰত, আমি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা জানিব লাগিব। তেতিয়া ই এটা ভাল আধ্যাত্মিক গ্ৰহ হ’ব লাগে। হাৰোণ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ আৰু লেবীয়াসকলে কেনেকৈ তম্বু নিৰ্মাণ কৰিলে। তাক ৰাখি আৰু প্ৰতিদিনে বলিদান দি তেওঁলোকৰ কপালত লিখা আছে যে তেওঁলোক যিহোৱাৰ বাবে চিৰকাল পবিত্ৰ, তেওঁলোকে পিন্ধা পুৰোহিতৰ বস্ত্ৰৰ পৃথক। আমি এটা বেলেগ গোট। ঈশ্বৰৰ বাবে ই এটা পৃথক গোট যিয়ে মন্দিৰত সেৱা কৰে, নিয়মৰ চন্দুক কঢ়িয়াই লৈ ফুৰে আৰু লোকসকলক আশীৰ্বাদ দিয়ে। নিয়ম-চন্দুক কঢ়িয়াই নোযোৱাকৈ আপুনি আশীৰ্বাদ দিব নোৱাৰে, মন্দিৰত সেৱা নকৰাকৈ আশীৰ্বাদ দিব নোৱাৰে। তাৰ পিছত সেই পবিত্ৰ স্থানৰ সেই পবিত্ৰ স্থানত কেইবা ঘণ্টা সময় কটায়। তেতিয়া পুৰোহিতসকলে তেওঁলোকৰ কান্ধত ইস্ৰায়েলীসকলৰ নাম দেখিলে। ছটা জনগোষ্ঠী। নামবোৰ আকৌ হৃদয়ৰ ভিতৰত, বিচাৰ পদকত সেই নামবোৰ লিখা আছে। বিচাৰ পতাকা। যিসকলে মানুহৰ সিদ্ধান্ত লয় এইটো এটা গোট যিয়ে মানুহক সিদ্ধান্ত লোৱাত বাধা দিয়ে। কাৰণ তেওঁলোকৰ ওপৰত ন্যস্ত কৰা জীৱন যদি পৰিয়াল হয়, সন্তানৰ বাবে, আমাৰ বাবে, যদি আপুনি মণ্ডলীৰ দাস হয়, তাৰ্লৈ অহাসকলৰ বাবে, তেন্তে তেওঁলোকে ঈশ্বৰৰ আগত বিচাৰত পৰাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাব লাগিব। আধ্যাত্মিক

পৰিচৰ্যা ইমানেই গুৰুতৰ। কিন্তু যদি আমি ৰোমীয়া ৭ অধ্যায়ত আবদ্ধ হৈ থাকোঁ, তেন্তে ই এক বিশৃংখল জীৱন। মই ভাল কাম কৰিব বিচাৰো, কিন্তু বেয়া কামত জীয়াই থাকিব নিবিচাৰো। পাপ বাস কৰে, মই কাম নকৰো, পাপ মোৰ মাজত বাস কৰে। তাৰ পিছত যেতিয়া আমি ‘পাপৰ পৰা নিয়ন্ত্ৰণ’ কওঁ তেতিয়া আমি এনে এটা জীৱনত আছো য’ত পাপৰ বন্ধনে আমাক শাসন কৰে। আমি সকলোবোৰ স্তূপ কৰি আছো, আমি একো নাজানো। কথা আৰু কৰ্মত, দৃষ্টিত, দেখাত আৰু কৰ্মত পাপ আছে। আৱেগিকভাৱে আমাৰ ‘গেছ শেষ হৈ যোৱাৰ’ অনুভৱ। আমাৰ আগত প্ৰকাশ কৰা উচিত। মোৰ শৰীৰৰ অংগবোৰত পাপৰ ব্যৱস্থাটো মোৰ বুদ্ধিৰ নীতিৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিয়া এক শক্তি। মই মোৰ বুদ্ধিমত্তাৰ নীতিৰ লগত খাপ খাব নোৱাৰো। আমি নিজৰ বাবে নিৰ্ধাৰণ কৰা মানদণ্ড, আত্মাৰ নথি অনুসৰি জীয়াই থাকিব নালাগে। আত্মাৰ জীৱনৰ নীতিটো আধ্যাত্মিক জীৱন তেতিয়াহে যেতিয়া ই সেই নথিপত্ৰৰ ভিতৰত আহে আৰু আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থাকে। আহক আমি এই উপলব্ধিলৈ আহোঁ যে আমি ঈশ্বৰে বিচৰা জীৱনটো জীয়াই থাকিব পাৰো, খ্ৰীষ্টক অনুসৰণ কৰা জীৱন। পাঁচনিয়ে উপলব্ধি কৰে যে 'এয়া অসম্ভৱ'।ছয় অধ্যায় হৈছে সম্পূৰ্ণ বশৱৰ্তী হোৱাৰ জীৱন। এয়া ঈশ্বৰ প্ৰতি ভক্তিৰ জীৱন। অৰ্থাৎ এজন প্ৰভু যীচু যি পাপৰ বাবে মৃত্যুবৰণ কৰিছিল আৰু ঈশ্বৰৰ বাবে জীয়াই আছিল। ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰ তাত, ৬ অধ্যায় ১১ পদত, সেই দৰে তোমালোকেও খ্ৰীষ্ট যীচুত নিজক পাপৰ উদ্দেশে মৰা , কিন্তু ঈশ্বৰৰ উদ্দেশে জীয়া বুলি গণ্য কৰা ।(Romans 6:11) ধাৰ্ম্মিকতাৰ বাবে নিজৰ অংগবোৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰত উৎসৰ্গা কৰক, প্ৰিয়সকল। এই প্ৰতিজ্ঞা পালন কৰিবলৈ নিজকে দাস হিচাপে উপস্থাপন কৰা। ইয়াত বহু কথা কোৱা হৈছে। তাৰ পিছত ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ১৭ আৰু ১৮ পদত, কোৱা হৈছে, যদি আপুনি এই বাক্যক গুৰুত্বসহকাৰে লোৱা নাই, তেন্তে মই ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনাইছো যে আপুনি এই নীতিক সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে পালন কৰিছে। সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে তেওঁৰ আজ্ঞা পালন কৰিলে তেওঁলোকে কি পালে? পাপৰ পৰা মুক্তি, ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ২২ পদ, কিন্তু এতিয়া তোমালোকে পাপৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰৰ দাস হোৱাত, তোমালোকে পবিত্ৰতা-লাভলৈ ফল পালা; আৰু তাৰ শেষ অনন্ত জীৱন। (Romans 6:22). **আমিন**

For Technical Assistance
Amen TV Network
Trivandrum,Kerala
MOb : 999 59 75 980
755 99 75 980
Youtube : amentvnetwork
www.amentvnetework.com

Contact
Pastor.Benny
Thodupuzha
MOb: 9447 82 83 83